

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 47577-09-20 מסארווה נ' מנורה מבטחים ביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

מערער המאם מסארווה
ע"י ב"כ עוה"ד אחמד פ. מסאלחה

נגד

משיבה מנורה מבטחים ביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אמיתי סביון

חקיקה שאוזכרה:

פקודת התעבורה [נוסח חדש]: סע' 67

תקנות התעבורה, תשכ"א-1961 - לא מרובדות: סע' 67, 550, 550 (א), 550 (ב), ז'

פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 29, 32, 40

פסק דין

הערעור והאירוע

1. מונח בפניי ערעור על פסק דין שניתן בבית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת יפעת אונגר ביטון), ביום 13.07.2020, בתא"מ 67534-09-19 (להלן: "פסק הדין קמא") בנוגע לתביעה כספית על סך 34,835 ₪ (לאחר ניכוי השתתפות עצמית) שהוגשה בגין נזקים שנגרמו לרכבו של המערער שמספרו 76-205-84 מסוג רנו מגאן (להלן: "הרכב") כתוצאה מתאונת דרכים שקרתה ביום 13.03.2019 בכיכר המשטרה באום אל פחם, כאשר הרכב פגע ברכב צד ג' שנסע לפניו (להלן: "התאונה") וכתוצאה מכך ניזוק החלק הקדמי של הרכב.

2. הרכב היה מבוטח בביטוח נזקי רכוש בחברת הביטוח מנורה (להלן: "מנורה" או "המשיבה") בפוליסת ביטוח רכב שמספרה 8233017696187 (להלן: "הפוליסה"). בעת התאונה, נהגה ברכב אשתו של המערער הגב' סארה מסארווה (להלן: "הנהגת").
3. אין חולק שהמערער תיקן את הרכב המבוטח במוסך הסדר ושילם עבור התיקון, סך כולל של 37,131 ₪. לאחר ניכוי השתתפות עצמית וירידת ערך הוערכו הנזקים בסך 34,835.99 ₪ (סומן כנספח ב-4 לתיק מוצגים מטעם המערער).
4. המשיבה דחתה את תביעת המערער בהודעה מיום 12.05.2019, בה נכתב: "ברכבך נהג אדם חסר רישיון נהיגה בתוקף ליום האירוע היות וקיימת לו שלילה מיום 25.11.2018 בגין שיטת הניקוד וזאת בניגוד לסעיף 15 לפוליסה לביטוח רכב פרטי ומסחרי עד 3.5 טון".
5. ביום 13.07.2020, בסיום שמיעת הראיות, ניתן פסק דינו של בית משפט קמא, לפיו נדחתה תביעת המערער בנימוק לפיו הנהגת נהגה ברכב ביודעה שרישיון הנהיגה שלה הותלה.

ממצאים עובדתיים

6. על פי רישומי משרד הרישוי (שהוגשו באמצעות תעודת עובד ציבור) ביום 22.5.2018 נשלחה לנהגת הודעה ממשרד הרישוי בדבר זימון לקורס בסיסי בנהיגה נכונה, לפי שיטת הניקוד בעבירות תעבורה. ההודעה נשלחה בדואר רשום מס' RR513243250G2. לאחר שהנהגת לא ביצעה את הקורס, הוציא משרד הרישוי, הודעה על התליית רישיון הנהיגה שלה (להלן: "הודעת ההתליה" או "ההודעה"), אשר נשלחה לכתובתה ביום 25.11.2018, בדואר רשום מס' RR513366578G2.

פסק דינו של בית משפט קמא

7. בית משפט קמא פסק כי יש לקבוע שהנהגת קיבלה את הודעת ההתליה וידעה עליה, מכוח חזקות אשר בדין, כדלקמן:
8. ראשית נקבע, כי על אף שלבקשת המשיבה ניתן על ידו צו המורה לדואר ישראל להמציא למשיבה אישורים בדבר תוצאות המסירות, היא לא עשתה בו כל שימוש ולא הגישה אישורים המעידים על כך שהדואר אכן נמסר בסניף הרלוונטי. לפיכך קבע בית משפט קמא, כי המשיבה לא הוכיחה "שדברי הדואר אמנם נשלחו ואמנם התקבלו בסניף הדואר הרלבנטי".

עם זאת נפסק, כי בהתאם לחזקת התקינות המנהלית ונוכח כך שברישומי משרד הרישוי נרשם כי הודעת ההתליה וכן הודעת התראה (שנשלחה לאחר התאונה) נשלחו בדואר רשום אל כתובת הנהגת בה, לדבריה, היא נוהגת לקבל מכתבים, בעוד שהמשיב "לא ציין" שדברי הדואר

הרשומים הוחזרו אליו, קמה חזקה לפיה יש לראות את ההודעות כדואר שהתקבל אצל הנהגת. מכוח חזקה זו נקבע כי הנהגת ידעה שהיא נוהגת ללא רישיון.

9. שנית, בית משפט קמא ייחס לנהגת "ידיעה קונסטרוקטיבית" על כך "שרישיון הנהיגה שלה אינו תקף עוד". זאת - מאחר שהיא הודתה כי קיבלה, בעבר, שלושה דוחות תנועה בגין עבירות תעבורה שונות וכי ידוע לה שרישום נקודות מביא לפסילת רישיון הנהיגה ועל אף שטענה כי היא לא ידעה מה הסכום המצטבר של הנקודות שנרשמו לחובתה בגין דוחות אלה. בית משפט קמא קבע גם, כי לפי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי, סביר יותר שהנהגת ידעה כי רישיונה נפסל מאשר שלא ידעה על כך.

השאלות שבמחלוקת

10. השאלה העיקרית השנויה במחלוקת בין הצדדים היא האם, על אף שלא הוכח כי הודעת ההתליה נמסרה בפועל לנהגת, יש לייחס לה, בנסיבות המקרה דנן, ידיעה על ההתליה, מכוח חזקה שבדין. אין מחלוקת כי, רק ככל שהתשובה לשאלה זו היא חיובית, אין להתערב בתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא ויש לדחות את הערעור.

שאלות משנה הן -

- א. האם די ברישומי משרד הרישוי לפיהם ההודעה על ההתליה נשלחה אל הנהגת בדואר רשום, כדי שתקום חזקה שהיא קיבלה את ההודעה וידעה על ההתליה ולכן נהגה ללא רישיון.
- ב. ככל שהתשובה לשאלה הנ"ל חיובית - האם המערער סתר את החזקה.
- ג. האם ניתן להוכיח את ידיעת הנהגת על התליית רישיונה, באמצעות "ידיעה קונסטרוקטיבית" כך שיש לראותה כמי שנהגה בפסילה.

הודעה על פסילה

11. בטרם אדון בשאלות הנ"ל אומר כי הדין והפסיקה מקנים חשיבות למסירת הודעה לאדם על פסילת רישיון הנהיגה שלו, כתנאי מקדים לקביעה לפיה הוא נהג ללא רישיון.

תקנה 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, הקובעת עבירה של נהיגה בזמן פסילה מדברת על "מי שהודע לו שנפסל...". מסירת הודעה לנהג על פסילתו מלנהוג היא, אפוא, תנאי-בלעדיו-אין לקביעה כי הוא נהג ללא רישיון (בזמן פסילה). כך בדין הפלילי וכן בדין האזרחי. באין ידיעה - אין עבירה של נהיגה בזמן פסילה והנהג אף אינו "חשוף" בדין האזרחי לפגיעה בזכותו לתגמולי ביטוח.

בע"א 7602/06 עזבון נתנאל ג'ורג' חאדג'ג' ז"ל נ' סימה מלכה (11.10.2011) (להלן: "עניין חאדג'ג'"), אשר גם בו התעוררה שאלת המצאתה של הודעה על התליית רישיון, נדונו נזקי גוף שנגרמו בתאונת דרכים, ובית המשפט העליון הבהיר, כי טרם שתושת על נהג חובה לשאת,

מכיסו, בנוקי תאונת דרכים (שלו ואולי אף של ניוזקים אחרים) חייב הנהג "להיות ער לכך שהתיישבותו בכסא הנהג עלולה להיות בעלת השלכות כה דרמטיות". הדברים יפים גם למקרה בו מדובר בנוקי רכוש.

עוד נקבע, שם, כי הפסיקה פירשה את התיבה "מי שהודע לו" אשר [בתקנה 67 לפקודת התעבורה](#) "ככזו המחייבת מתן הודעה של ממש לנהג אודות הפסילה כדי שהפסילה תשתכלל...".

12. השאלה היא, מה ייחשב כהודעה לנהג, מתי נאמר ש"הודע לו" ומה נטל הראיה המוטל על כל אחד מהצדדים (על חברת הביטוח מצד אחד ועל המבוטח מצד שני).

בע"א [11924/05](#) שומרה חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון המנוחה בתיה ממו ז"ל (20.6.2007) הבהיר בית המשפט את העיקרונות של אופן מסירת ההודעה על פי [סעיף 67 פקודת התעבורה](#), כדלקמן: "... אין לתחום בגבולות קשיחים את אופני המסירה של הודעה לנהג על דבר פסילת רישיונו. כך, למשל, נפסק כי 'לא יכול להיות כל ספק כי מסירת הודעה על-ידי משרד הרישוי, ותהיה זו אף הודעה בעל פה, או הודעה דומה על ידי רשות משטרתית או פקיד של בית המשפט, הם בגדר מילוי היסוד של מתן 'הודעה' העולה מן האמור בסעיף 67 הנ"ל' (רע"פ 729/92 שיטרית נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(1) 873 (1992)). הנה כי-כן, הודעה יכולה להיות בדרכים שונות, ובלבד שאמנם תהיה הודעה. בפרשה אחרת הובהר, כי:

קיומה של ידיעה יכולה להיות מוסקת מהודייה מפורשת של הנוגע בדבר או מעדותו הישירה של מי שהשמיע דבר נשוא הידיעה באוזני הנאשם; אולם, יכול גם היא תלמד מן המסקנה ההגיונית העולה בתוך מערכת הנסיבות העובדתית. מבחינה זו אין בסעיף 67 הנ"ל כדי לגרוע מן הסמכות הכללית של בית המשפט להסיק דבר קיומה של ידיעה [...] מתוך מיכלול העובדות שהוכחו בבית המשפט. לשון אחרת, ניתן להסיק מן הנסיבות דבר קיומה של ידיעה, אף אם הנאשם טוען כי לא ידע (רע"פ 2514/92 מדינת ישראל נ' רחמים, פ"ד מו(3) 771 (1992))" [...] בית המשפט הבהיר כי 'הודעה', לצורך סעיף 67 [לפקודת התעבורה](#), איננה חייבת להיעשות בדרך של השמעת הדברים בעל-פה באוזנו של הנהג, אלא היא יכולה להיעשות גם באמצעות המצאה כדן של הודעה כתובה. 'המצאה כדן של מסמך' - הוטעם - 'יוצרת הנחה לכאורה בדבר קיומה של ידיעה של תוכן המסמך' [...] כדן הפלילי ובעניין זה, נראה כי הדין האזרחי ראוי לו שילך בעקבותיו".

13. הדברים הנ"ל נאמרו בנוגע [לסעיף 67 לתקנות התעבורה](#), עליו חלים כללי ההמצאה "הרגילים", בעוד שבענייננו נקבעה בחוק חוקת המצאה;

התליית רישיון הנהיגה של הנהגת מהווה "אמצעי תיקון" על פי חלק [ז' לתקנות התעבורה](#), התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"). על המצאת אמצעי תיקון (והודעה על התלייה,

בכלל זה) חלה [תקנה 550](#) לתקנות, אשר קובעת כי ההודעה בדבר אמצעי תיקון "תישלח לנהג בדואר רשום, לפי הכתובת הרשומה במאגר נתוני הנהגים שבמשרד התחבורה, או תימסר אישית לידי". [תקנה 550\(ב\)](#) לתקנות קובעת [חזקת מסירה](#), לפיה ככל שנשלחה הודעה על אמצעי תיקון בדואר רשום, כאמור [בתקנה 550\(א\)](#), "יראו אותה כמסורה לנהג בתום 15 ימים מיום משלוחה, זולת אם הוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה" (ההדגשה אינה במקור).

14. במקרה דנן, אין חולק שכתובת הדואר הרשומה בהודעה על ההתליה ככתובת אליה נשלחה ההודעה, היא כתובתה של הנהגת ושההודעה על ההתליה (שהוגשה באמצעות תעודת עובד ציבור) מעידה שהיא נשלחה בדואר רשום, שמספרו נכתב בהודעה.

15. המשיבה הגישה לבית משפט קמא, פלט מעקב משלוחים מהאינטרנט (נמצא במסמכי נספח ד' לתיק מוצגי המערער, להלן: "פלט האינטרנט" או "הפלט") ממנו עולה שהודעת ההתליה הגיעה לסניף הדואר של הנהגת, אך דבר הדואר הוחזר לשולח לאחר שלא נדרש על ידה, חרף שתי הודעות שהושארו לה. בית משפט קמא לא קיבל את הפלט כראייה ולא הסתמך עליו, אך קבע כי נוכח קיומה של חזקה (כללית) שבדין לפיה "דברי דואר שנשלחים בדואר רשום נמסרים לנמענים כדין", יש לראות את הנהגת כמי שקיבלה את ההודעה.

16. לא מצאתי כל עילה להתערב בקביעת בית המשפט לפיה יש לראות את הנהגת כמי שקיבלה את ההודעה, אך אדייק את הטעמים לכך; בענייננו (כאמור) קמה [חזקת מסירה ספציפית](#), מכוח [תקנה 550\(ב\) לתקנות התעבורה](#), החלה, באופן ספציפי על מסירת הודעה על אמצעי תיקון, היינו - על ההתליה; על פי תקנה זו, די שהמשיבה תוכיח כי ההודעה נשלחה אל כתובתה של הנהגת בדואר רשום כדי שנטל הראיה, כי ההודעה לא התקבלה אצלה, יעבור אל המערער.

17. באמצעות תעודת עובד הציבור עמדה המשיבה בנטל להוכיח כי ההודעה נשלחה אל כתובתה של הנהגת בדואר רשום ובכך הקימה חזקה כי ההודעה הגיעה לידי הנהגת והנטל לסתור עבר אל המערער, אשר לא עמד בנטל זה;

כדי לעמוד בנטל ולסתור את החזקה שמקימה [תקנה 550\(ב\)](#) לתקנות, היה על [המערער](#) ולא על המשיבה להראות, באמצעות תעודת עובד ציבור מרשות הדואר, כי דבר הדואר הרשום שמספרו נכתב בהודעת ההתליה לא התקבל אצל הנהגת.

לא לחובת המשיבה יש לזקוף את אי הגשת הפלט באמצעות תעודת עובד ציבור, אלא לחובת המערער. כך תמיד וכך - על אחת כמה וכמה, נוכח האמור בפלט, לפיו הודעת ההתליה הוחזרה לרשות הרישוי לאחר שלא נדרשה על ידי הנהגת, למרות שתי הודעות שהושארו לה בתיבת הדואר שלה.

מעבר לצריך אומר, כי כדי לסתור את החזקה בעדויות (שערךן הראייתי נמוך מערכה של תעודת עובד ציבור מרשות הדואר) ממילא אין די בדברי הנהגת לפיהם הדואר אינו פעיל בכפר מגוריה באופן מסודר - גם אם אצא מנקודת הנחה כי דברים אלה נכונים. **לכל הפחות** היה על המערער לתמוך את עדותה היחידה של הנהגת, בעדותו שלו (של המערער) [במיוחד לאחר שהנהגת עצמה הצהירה בעדותה, שלפעמים בעלה - המערער, לוקח את הדואר] ובעדויות בני משפחתה הגרים עמה, אשר נוהגים להוציא את הדואר מתיבת הדואר, אשר יעידו כי לא התקבלה בתיבת הדואר כל הודעה על דבר דואר רשום ו/או בראיות לפיהן באותו כפר מתגוררות מספר נשים (לפחות עוד אחת) אשר נושאות אותו שם, כשמה של הנהגת.

18. בשולי הדברים אומר, כי טענת המערער בערכאה זו לפיה העדר רישיון נהיגה הוא בבחינת חריג לפוליסה ולכן חובת הוכחת ההתליה מוטלת על חברת הביטוח - המשיבה, נכונה היא [ראו: [ע"א 304/10](#) ראמי ח'מיס נ' קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים (28.07.2011) שם, פסקה 4 לפסק דינו של כבוד השופט א' ריבלין וכן [ע"א 9096/11](#) קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות נ' אבראהים מוסטפא ג'בארין (10.07.2012) שם, סוף פסקה 12] אולם המשיבה עמדה בנטל זה באמצעות החזקה אשר קמה מכוח **תקנה 550(ב) לתקנות התעבורה**, אשר לא נסתרה.

19. בנסיבות אלה, אין צורך שאכריע בטענת המשיבה לפיה ניתן היה להסתמך על פלט האינטרנט, מאחר שגם ללא הפלט יש לדחות את הערעור.

20. ניתן היה לסיים בכך את הדיון בנושא הפלט, אולם נוכח הגישות השונות הקיימות בפסיקת בתי משפט השלום, בעניין זה (כפי שעולה מפסקי הדין שהמציאו הצדדים) אומר מספר מילים בעניין קבילות פלט אינטרנט; השאלה אם לקבל פלט אינטרנט כראיה "זוכה" לתשובות שונות בפסקי דין שניתנים על ידי בתי משפט השלום. לכאורה, על פי **פקודת הראיות** [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: "**הפקודה**") יש להגיש פלט כזה באמצעות תעודת עובד ציבור, בהיותו רשומה של רשות הדואר הנמצאת תחת משרד ממשלתי (משרד התקשורת) ולכן - "תעודה ציבורית", כהגדרתה **בסעיף 29** לפקודה.

סעיף 32 לפקודה קובע את הדרכים בהם ניתן להוכיח תעודה ציבורית והגשת עותק של מסמך שהורד מהאינטרנט אינו חלק מהן. אמנם, הרישא של **סעיף 32** לפקודה קובעת כי ניתן להוכיח תעודה ציבורית בדרכים האמורות בה "**מבלי לפגוע בדרכי הוכחה אחרים**", אולם דרכי ההוכחה האחרים הם הגשת המקור, או העתק צילומי שלו וכו' (ראו **סעיף 40** לפקודה).

הנגישות למידע באינטרנט קוסמת מאד, בשל נגישותה. אולם, במקביל, יש להיות ערים לאפשרויות לערוך שינויים במסמכים המצויים באינטרנט, כך שללא נקיטת אמצעים מיוחדים לשמירה על החומרים המצויים במרשתת ומניעת אפשרות לערכם ולשנותם, לא ניתן לסמוך על אמיתות המסמכים המצויים בהם ונכונותם. לפיכך, כל עוד לא יוסדר תחום זה באמצעים הטכנולוגיים המתאימים ובהוראות חקיקה מתאימות, אין, לטעמי, מקום לעשות קיצורי דרך

ולאפשר הסתמכות על מסמכים המורדים מהמרשתת ויש לדרוש הגשתם באמצעות תעודת עובד ציבור.

בעובדה שהמשיבה ביקשה צו המופנה אל רשות הדואר ולא עשתה בו שימוש אלא בחרה להגיש פלט אינטרנט, אין כדי לשנות מכך שנטל ההוכחה, בעניין זה, מוטל על המערער. בהקשר לכך אחזור ואומר כי, על אף שפלט האינטרנט אינו קביל להוכחת תוכנו, עצם קיומו והאמור בו מחזקים את מחדלו של המערער, דווקא, להמציא תעודת עובד ציבור בעניין מסירת דבר הדואר לנהגת.

21. ב"כ המערער הצביע על פער זמנים הקיים, לכאורה, בין תדפיס רשות הרישוי בנוגע לשליחת הודעת ההתליה ובין פלט האינטרנט; על פי תדפיס רשות הרישוי, ההודעה על ההתליה הונפקה לכאורה ביום 25.11.18, בעוד שעל פי פלט האינטרנט, דבר הדואר הרשום לפיו נשלחה ההודעה על ההתליה התקבל בדואר למשלוח ביום 4.11.18 - 12 ימים לפני שההודעה על ההתליה הונפקה.

לא ניתן כלל, להתייחס לטענה, בשל שני טעמים;

האחד - בטענה זו מבקש המערער להסתמך על מסמך שלטענתו אינו קביל. ככל שניתן להסתמך על המסמך - הוא מראה שההודעה התקבלה בסניף הדואר ושהיא לא נדרשה על ידי הנהגת למרות שתי הודעות שנשלחו אליה. ככל שהמסמך אינו קביל (כפי שנקבע על ידי) אין אפשרות להסתמך על התאריכים הרשומים בו.

טעם נוסף הוא שמדובר - כטענת המשיבה, בהרחבת חזית, הטענה לא נטענה על ידי המערער בערכאה דלמטה והמשיבה התנגדה להעלאתה לראשונה בערכאה זו. המשיבה מוסיפה וטוענת, כי אין מדובר בפער, אלא בחוסר ידיעה של ב"כ המערער לקרוא את תדפיס רשות הרישוי. לדבריה, התאריך הרשום כתאריך ההנפקה אינו תאריך ההנפקה בפועל, אלא תאריך משוער מקסימלי, שעד אליו על הנהגת לקבל את הודעת ההתליה.

בשל שני הטעמים יחדיו וכל אחד מהם לחוד, אינני מקבלת את הטענה.

22. לאור כל האמור לעיל, אני מאשרת את קביעת בית משפט קמא לפיה הוכח שמתקיימת חזקה ספציפית, מכוח [תקנה 550\(ב\)](#) לתקנות התעבורה, לפיה ההודעה על ההתליה הומצאה לנהגת ומשחזקה זו לא נסתרה, יש לראות את הנהגת כמי שידעה על ההתליה ונהגה ללא רישיון נהיגה.

די בכך כדי שיידחה הערעור, אולם על מנת שלא להותיר שגגה על מכונה, אתייחס גם לשאלה האם ניתן לייחס לנהגת ידיעה קונסטרוקטיבית על ההתליה.

23. העוגן השני עליו ביסס בית משפט קמא את פסק דינו הוא "הידיעה הקונסטרוקטיבית", אותה הסיק בית משפט קמא מעבירות תעבורה שעברה הנהגת וניקוד שנצבר בצדן. הנהגת העידה בפני בית משפט קמא ואמרה כי היא ידעה כמובן על עבירות התעבורה שעברה (שלוש במספר) ואף ידעה שבגין עבירות תעבורה נצברות נקודות, אך לא ידעה **כמה** נקודות צברה ולכן גם לא ידעה שהיא אינה מורשית לנהוג. גם בעניין זה קיבל בית משפט קמא את דברי הנהגת ולא קבע שהוא אינו מאמין לה, אולם ייחס לה "ידיעה קונסטרוקטיבית" בדבר העובדה שרישיון הנהיגה שלה "אינו תקף עוד".

למען סבר את האוזן אציין כי, עובדתית, על פי המסמכים שהוצגו בתעודת עובד הציבור, נרשמו לחובת המערער רק 2 עבירות (שסכום הנקודות המצטבר בגינן הוא 14) ולא 3 עבירות. האחת - בגין הסעת ילד ללא מגביה במושב האחורי, והשנייה - מהירות מעל 40 קמ"ש בכביש לא עירוני עם שטח הפרדה.

24. לטעמי, אין די בנסיבות אלה כדי לייחס לנהגת ידיעה "קונסטרוקטיבית" על כך שהיא נוהגת ללא רישיון ומכוח ידיעה כזו לשלול את זכותה לתגמולים על פי הפוליסה. המעקב על צבירת נקודות נעשית על ידי רשות הרישוי והיא זו אשר אמורה לשלוח לנהגים הודעות על אמצעי תיקון. קביעה כי הוטל על נהג אמצעי תיקון, גם אם לא נשלחה לו הודעה, מכוח עבירות שביצע, על כל המשתמע מכך, היא קביעה מרחיקת לכת שאף איננה עולה בקנה אחד עם הוראות חלק ז' ל**תקנות התעבורה** ועם הפסיקה, לרבות עניין שומרה הנ"ל, שם נדחתה טענה דומה, בדבר ידיעה קונסטרוקטיבית. אלא, שנוכח האמור לעיל בדבר החזקה מכוח **תקנה 550(ב)** לתקנות, אין בכך כדי להועיל למערער.

25. סופו של דבר - משקמה חזקת מסירה על פי **תקנה 550(ב)** ל**תקנות התעבורה** ומשהמערער לא סתר חזקה זו, הוכחה ידיעתה של הנהגת על התלית רישיונה.

לפיכך אני דוחה את הערעור.

המערער ישלם למשיבה הוצאות הערעור בסך 6,000 ₪. הסכום ישולם מתוך העירבון שהופקד לערעור.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"א, 11 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

תמר שרון נתנאל 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה